

beds- og Bestillingsmænd, en virkelig Skade. Det er, om jeg saa maa sige, denne Grundtanke, hvorpaa de Forslag hvile, som jeg har tilladt mig at frembringe for det ærede Udvalg, og om hvilke jeg har forhandlet med Udvalget. Det vil sees, at ogsaa det ærede Udvalg er gaaet ind paa og har handlet i den samme Aand, hvori Regjeringen har handlet, idet det har stræbt at imødekomme de Forslag, der ere blevne stillede fra Regjeringens Side, dog med enkelte Afvigelser paa nogle Punkter, som det dog er mig en Fornøjelse at erkjende ikke høre til de væsentligste, og som jeg derfor ogsaa troer, paa de fleste Punkter i alt Fald, ganske at kunne henstille til Thingets Afgjørelse, saaledes at det er mit Haab, at vi, naar vi kunne bygge videre paa den Enighed, der allerede er tilveiebragt mellem Udvalget og mig, ville kunne faae en Lov ud af dette saa meget omtvistede Forslag. — Med Hensyn til det første Forslag, der vedrører Archivvæsenet, skal jeg tillade mig at bemærke, at jeg ikke tør modsigte, hvad der af den ærede Ordfører er fremsført om, at der muligviis kan være nogen Forandring at foretage med Hensyn til Ordningen deraf, men det har ikke været nogen af de nuværende Ministre muligt at vinde en sikker Overbevisning om, hvorvidt den Forandring, man har paa-tænkt, vil være rigtig, idet man vil opløse Archivets Bestyrelse i tre Fuldmægtig-Bestillinger, saaledes at der skulde være tre Mænd, som bleve uafhængige af hverandre. Det, der fornemmelig har gjort os betænkelige i denne Sag, er, at Archivvæsenet allerede under den første Rigsdagssamling blev erkjendt for at være i en uheldig og mislig Forfatning, og jeg erindrer tydeligt, at der i Rigsdagen blev indbragt Forslag til en Beslutning, ja, jeg troer selv at have været med dertil, hvorved Regjeringen blev stærkt opfordret til at tilveiebringe en bedre Tilstand i denne Branche. Som Følge deraf har der i de derpaa følgende Aar fundet meget omfangsrige Forhandlinger Sted saavel i Regjeringen som mellem Regjeringen og Rigsdagen, og disse Forhandlinger endte med, at man blev enig om, at det vilde være en hensigtsmæssig Ordning, naar der som Contoirchef blev ansat en Archivarius med

to Fuldmægtige under sig. Den Institution, som dengang, nemlig i 1860, blev oprettet, har arbejdet siden, og jeg kan ikke sige Andet, end at den, saavidt jeg har kjendt til den, har arbejdet med Held; men selvfølgelig kan en enkelt Minister have Banstuelighed ved at dømme om, i hvilket Omfang det Samme har været Tilfældet for de andre Ministres Bedkommende, og derfor tør jeg ikke bestemt modsigte, hvad den ærede Ordfører har anført om, at der muligt kunde træffes en bedre Ordning; jeg kan kun sige, at det for Diebliffet er uklart for os, om en anden Ordning, og da navnlig den, Udvalget har tænkt sig, vilde være at foretrække. Derfor har jeg tilladt mig at henstille til det ærede Udvalg, om vi ikke kunde enes paa den Maade, at vi denne Gang udtage af Lovforslaget Alt, hvad der vedrører Archivvæsenet, idet vi da overlade Ordningen deraf til en særlig Forhandling, som kan finde Sted, naar Regjeringen er kommen til en klar Overbevisning om, hvad der i Fremtiden vil være den heldigste Ordning. Det vil muligt da kunne vise sig, at det ærede Udvalg har havt Ret, men det er ogsaa muligt, at Regjeringen vil kunne overbevise det ærede Udvalg og andre ærede Medlemmer af dette Thing om, at en anden Ordning vilde være bedre, og det er det, der har ligget til Grund for min Tanke, hvorpaa det ærede Udvalg er gaaet ind. Jeg kan altsaa i den Henseende ganske slutte mig til, hvad den ærede Ordfører udtalte, alene med Undtagelse af et enkelt Udtryk, som den ærede Ordfører benyttede, idet han udtalte som en Formodning, at det maaskee tildeels var personlige Hensyn, der havde bestemt Regjeringens Stilling til denne Sag. Dette er ikke Tilfældet. Regjeringens Stilling til denne Sag er aldeles ikke paavirket af personlige Hensyn, men udelukkende af Hensynet til det Standpunkt, paa hvilket vi ere komne i Erkjendelsen af, hvad der er til selve Tjenestens Favn. Jeg kan altsaa meget godt slutte mig til det Undringsforslag, der er stillet under Nr. 1, og altsaa ogsaa til dem, der ere stillede under Nr. 7, 9 og 14. — Af Forslaget under Nr. 2 vil det sees, at Regjeringen med Hensyn til Hovedsagen, nemlig Departementschefernes Stilling og Antal, efter noteste